

ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับวิธีสอนแบบโฟนิกส์ ที่มีต่อการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานของเด็กปฐมวัย

พัชราภรณ์ พุทธิกุล^{1*} วนิตา ผดุงสมัย² ภัทรวดี แก้วมณี³ และกรรกริรมย์ หลายศิริ⁴

วันที่รับบทความ: (15 กรกฎาคม พ.ศ. 2568) วันที่แก้ไขบทความ: (25 สิงหาคม พ.ศ. 2568) วันที่ตอบรับบทความ: (29 สิงหาคม พ.ศ. 2568)

บทคัดย่อ

การวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานโดยภาพรวมของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับวิธีสอนแบบโฟนิกส์ 2) เปรียบเทียบการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานรายด้านทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างคือ เด็กปฐมวัย อายุ 3-4 ปี ที่กำลังศึกษาในชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 ศูนย์สาธิตการบิบาลและพัฒนาเด็กปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร จำนวน 27 คน ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ และ 2) แบบทดสอบการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานของเด็กปฐมวัย ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ 1) การฟัง 2) การพูด 3) การอ่าน และ 4) การเขียนวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที

ผลการวิจัยพบว่า

1. การรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานของเด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรมสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. การรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานรายด้านของเด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรมสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนโดยด้านการฟังมีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านการพูด การอ่าน และการเขียน ตามลำดับ

คำสำคัญ: การตอบสนองด้วยท่าทาง, วิธีสอนแบบโฟนิกส์, การรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐาน, เด็กปฐมวัย

▶ บทความวิจัย

¹ อาจารย์วิทยาลัยการฝึกหัดครู มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

^{2,3,4} ครูศูนย์สาธิตการบิบาลและพัฒนาเด็กปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

*ผู้รับผิดชอบหลัก E-mail: pickaeak2548@hotmail.com

Effects of Total Physical Response Activities Combined with the Phonics Method on Basic English Vocabulary Literacy of Young Children

Patcharaporn Puttikul^{1*} Vanida Phadungsamai² Phattharawadi Kaewmani³ and Kanpirom Laisiri⁴

Received: (July 15, 2025) Revised: (August 25, 2025) Accepted: (August 29, 2025)

Abstract

The objectives of this study were: 1) to compare the overall basic English vocabulary literacy of young children before and after participating in Total Physical Response (TPR) activities combined with the phonics method, and 2) to compare the basic English vocabulary literacy in the areas of listening, speaking, reading, and writing before and after the intervention. The sample consisted of 27 young children aged 3–4 years, enrolled in the second semester of Kindergarten Year 1 in the academic year 2024 at the Early Childhood Development Demonstration Center, Phranakhon Rajabhat University, selected through cluster random sampling. The research instruments were: 1) lesson plans and 2) a basic English vocabulary literacy test for young children, consisting of four components: 1) listening, 2) speaking, 3) reading, and 4) writing. Data were analyzed using mean, standard deviation, and t-test.

The results revealed that:

1. The children's overall basic English vocabulary literacy after participating in the activities was significantly higher than before ($p < .05$).
2. The children's basic English vocabulary literacy in each specific area after participating in the activities was significantly higher than before ($p < .05$), with listening showing the highest mean, followed by speaking, reading, and writing, respectively.

Keywords: Total Physical Response, Phonics Method, Basic English Vocabulary Literacy, Young Children

➤ Research Articles

¹ Lecturer, College of Teacher Education, Phranakhon Rajabhat University

^{2,3,4} Teacher, Early Childhood Development Demonstration Center, Phranakhon Rajabhat University

*Corresponding Author E-mail: pickaeak2548@hotmail.com

บทนำ

ภาษาอังกฤษจัดได้ว่าเป็นภาษาสากลเนื่องจากเป็นภาษาหลักที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างบุคคล และมีผู้นิยมใช้ทั่วโลก ดังนั้นการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร ค้นคว้าหาความรู้ ประกอบอาชีพ ทำความเข้าใจผู้อื่น และถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไปยังสังคมโลกได้ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง จึงควรเริ่มเรียนตั้งแต่ระดับปฐมวัย ซึ่งแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2560-2579 ได้ระบุเป้าหมายโดยมุ่งให้ผู้เรียนทุกคนมีคุณลักษณะและทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ประกอบด้วยทักษะ 3Rs ได้แก่ 1) การอ่านออก (Reading) 2) การเขียนได้ (Writing) 3) การคิดเลขเป็น (Arithmetic) และทักษะ 8Cs ซึ่งมีทักษะด้านการสื่อสารเป็นหนึ่งในองค์ประกอบสำคัญ (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2560) อีกทั้งหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 ได้ให้ความสำคัญเรื่องภาษาและการสื่อสารโดยระบุจุดมุ่งหมายที่ 4 ในการพัฒนาเด็กปฐมวัยให้มีทักษะการคิด การใช้ภาษาสื่อสารและแสวงหาความรู้ได้เหมาะสมกับวัย นอกจากนี้ยังได้กำหนดไว้ในมาตรฐานที่ 9 ใช้ภาษาสื่อสารได้เหมาะสมกับวัย โดยระบุสภาพที่พึงประสงค์ของเด็กปฐมวัยเกี่ยวกับภาษาและการรู้หนังสือไว้ว่า เด็กจะต้องสามารถฟังและสนทนาโต้ตอบ เล่าเรื่องราวต่าง ๆ ให้ผู้อื่นเข้าใจ อ่าน เขียนภาพและสัญลักษณ์ได้ และมีความรู้เกี่ยวกับตัวอักษร (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560) ดังนั้น ภาษาและการสื่อสารจึงเป็นเครื่องมือที่จำเป็นอย่างยิ่งในการเรียนรู้

การพัฒนาภาษาและการสื่อสารควรเริ่มพัฒนาตั้งแต่ระดับปฐมวัย เพราะพัฒนาการด้านภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสารกับบุคคลรอบตัวและเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัว อีกทั้ง พัฒนาการของสมองและการเรียนรู้ภาษาของเด็กปฐมวัยเป็นช่วงที่หน้าต่างแห่งโอกาสการเรียนรู้ได้เปิดกว้าง (Window of Opportunity) และยังเป็นช่วงวิกฤตแห่งโอกาส (Critical Period) ที่สมองจะเกิดการเชื่อมต่อเซลล์ประสาทแห่งการเรียนรู้ได้อย่างพร่างพรูโดยเฉพาะการเรียนรู้ภาษาที่เด็กปฐมวัยสามารถเรียนรู้ภาษาต่าง ๆ รอบตัวได้หลากหลายภาษาและรวดเร็ว แต่หากพ้นช่วงนี้ไปแล้วอาจทำให้การเรียนรู้เกิดขึ้นได้ไม่รวดเร็วและมีประสิทธิภาพเท่ากับในช่วงปฐมวัย ซึ่งกระบวนการพัฒนาภาษาสำหรับเด็กควรเน้นการพูดคุย การสนทนา การเล่าเรื่อง การร้องเพลง การแสดงละคร การเขียน การอ่านเบื้องต้น โดยบูรณาการเข้ากับกิจกรรมการเล่นและการบันเทิงที่สนุกสนานน่าสนใจ (สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้, 2558) ปัจจุบันเด็กไทยเติบโตในโลกเทคโนโลยีทันสมัยและเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เด็กที่อยู่ในโลกนี้ได้อย่างมีความสุขจำเป็นต้องมีความรอบรู้และมีคุณลักษณะที่จำเป็นโดยเฉพาะทักษะ การอ่านออก เขียนได้ และคำนวณเป็นซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานที่จำเป็นต้องทำเพื่อจะเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ในโลกใหม่และนำไปสู่การคิดค้นสร้างนวัตกรรมใหม่ ๆ แต่จากการสำรวจของกรมอนามัย พบว่า เด็กปฐมวัยมีพัฒนาการด้านภาษาล่าช้าถึงร้อยละ 20 เมื่อเทียบกับประเทศที่พัฒนาแล้วซึ่งจะมีเพียงแค่ร้อยละ 5-15 (สุภาวดี หาญเมธี, 2562) ดังนั้นการส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษาและการสื่อสารจึงนับเป็นความจำเป็นเร่งด่วน

เด็กปฐมวัยสามารถเรียนรู้ภาษาได้อย่างหลากหลายภาษาทั่วโลก การเรียนรู้ภาษาของเด็กปฐมวัยเริ่มจากการออกเสียง โดยเฉพาะการได้ยินเสียงซ้ำ ๆ จากบุคคลรอบตัว นำไปสู่การจดจำและการนำไปใช้ จากนั้นเด็กจะสามารถเรียนรู้คำศัพท์ที่ยากขึ้นได้ตามลำดับ นอกจากนี้ ทักษะการอ่านและการเขียนจะพัฒนาและเกิดขึ้นจากประสบการณ์ในการเรียนระดับอนุบาล และจะเรียนรู้ได้ดีผ่านกิจกรรม ที่เด็กชอบและมีความสุขนำไปสู่การรู้หนังสือเบื้องต้น (Early Literacy) นอกจากนี้ เด็กจะเรียนรู้ภาษาได้ดีผ่านสื่อและการจัดบรรยากาศที่น่าสนใจอีกด้วย (Santrock, 2012) ดังนั้น การสอนภาษาสำหรับเด็กเล็กผู้สอน

ต้องคำนึงถึงพัฒนาการวิธีการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล โดยเฉพาะการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศนั้น การเรียนรู้คำศัพท์เป็นพื้นฐานเบื้องต้นเปรียบเสมือนกุญแจนำไปสู่ความเข้าใจในการสื่อสารภาษาที่สอง ซึ่งจากการศึกษาพบว่า เทคนิคการสอนคำศัพท์แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ซึ่งริเริ่มโดย Asher (1979) ได้กล่าวว่า กระบวนการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางจะเริ่มต้นด้วยการฟังประโยคคำสั่งจนเข้าใจและพร้อมที่จะปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าว หลังจากนั้นเมื่อผู้เรียนพร้อม ที่จะพูด ผู้สอนก็จะให้ผู้เรียนพูดตามและพูดออกคำสั่งนักเรียนคนอื่น กระบวนการเรียนการสอนภาษาที่สองควรเริ่มจากการเลียนแบบการเรียนรู้ภาษาแม่ที่เริ่มต้นด้วยการฟังซ้ำ ๆ จนก่อรูปในสมอง เมื่อร่างกายพร้อมก็จะแสดงออกมาด้วยการพูด ดังนั้น กระบวนการสอนภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนที่เป็นเด็กหรือผู้ที่เริ่มต้นเรียนภาษา ควรเริ่มต้นจากทักษะที่ง่ายที่สุด คือ การฟังไปสู่ทักษะที่ยากขึ้นตามลำดับ คือ การพูด การอ่าน และการเขียน นอกจากนี้ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองควรเน้นการออกเสียงของแต่ละตัวอักษรก่อน ซึ่งวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ (Phonic Method) เป็นวิธีการเรียนการสอนที่ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การออกเสียงของแต่ละตัวอักษร รูปแบบการสะกดคำ ความหมายของคำศัพท์ และการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ทักษะดังกล่าวต้องอาศัยการฝึกฝนซ้ำ ๆ จนเกิดความชำนาญ เน้นให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจนสามารถทำได้ถูกต้องสมบูรณ์ (Hughes, 1999; Vacca et al., 1995) นอกจากนี้ Morrison (1968) ได้เสนอว่า การสอนโฟนิกส์แบบวิเคราะห์เสียงต้องเริ่มจากการเตรียมความพร้อมหน่วยเสียง คือให้ผู้เรียนเห็นคำศัพท์ทั้งคำ ผู้เรียนจะสังเกตเห็นหน่วยย่อยของคำแล้วจะเรียนรู้เสียงของตัวอักษรในคำนั้น ซึ่งในประเทศไทยได้นำวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและแบบโฟนิกส์มาใช้อย่างหลากหลาย และพบว่าทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษและการสื่อสารภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น ซึ่งงานวิจัยส่วนมากพบในระดับประถมศึกษา และศึกษาตัวแปรอิสระตัวแปรเดียว แต่ยังไม่มีการศึกษาเกี่ยวกับการใช้วิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับวิธีสอนแบบโฟนิกส์สำหรับเด็กปฐมวัย

จากความสำคัญและความเป็นมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง และวิธีสอนแบบโฟนิกส์สามารถช่วยพัฒนาภาษาและการสื่อสารของเด็กได้ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับวิธีสอนแบบโฟนิกส์ที่มีต่อการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานของเด็กปฐมวัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

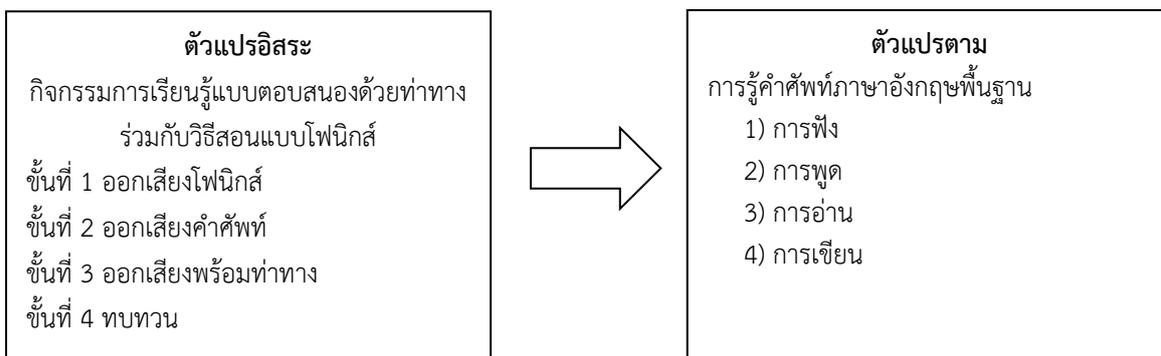
การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. เปรียบเทียบการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานโดยภาพรวมของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับวิธีสอนแบบโฟนิกส์
2. เปรียบเทียบการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานรายด้านทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับวิธีสอนแบบโฟนิกส์

กรอบแนวคิดการวิจัย

การเรียนรู้ภาษาของเด็กปฐมวัยเริ่มจากการออกเสียง นำไปสู่การจดจำและการนำไปใช้ จากนั้นเด็กจะสามารถเรียนรู้คำศัพท์ที่ยากขึ้นได้ตามลำดับ ซึ่งเทคนิคการสอนคำศัพท์แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

(Total Physical Response: TPR) ที่ริเริ่มโดย Asher (1979) เป็นกระบวนการสอนที่เริ่มต้นด้วยการฟังประโยคคำสั่งจนเข้าใจและพร้อมที่จะปฏิบัติตามคำสั่ง หลังจากนั้นเมื่อผู้เรียนพร้อมที่จะพูด ผู้สอนก็จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนพูด กระบวนการสอนภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนที่เป็นเด็กที่เริ่มต้นเรียนภาษา ควรเริ่มต้นจากทักษะที่ง่ายที่สุด คือ การฟังไปสู่ทักษะที่ยากขึ้นตามลำดับ คือ การพูด การอ่าน และการเขียน นอกจากนี้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองควรเน้นการออกเสียงของแต่ละตัวอักษรก่อน ซึ่งวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ (Phonic Method) เป็นวิธีการเรียนการสอนที่ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การออกเสียงของแต่ละตัวอักษร รูปแบบการสะกดคำ ความหมายของคำศัพท์ และการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำแนวคิดดังกล่าวมากำหนดเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

1. หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับวิธีสอนแบบโฟนิกส์เด็กปฐมวัยมีคะแนนการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานโดยภาพรวมของเด็กปฐมวัยเพิ่มขึ้นมากกว่าก่อนการจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับวิธีสอนแบบโฟนิกส์เด็กปฐมวัยมีคะแนนการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานของเด็กปฐมวัยเพิ่มขึ้นมากกว่าก่อนการจัดกิจกรรมทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยด้านการฟังเพิ่มขึ้นมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านการพูด การอ่าน และการเขียน ตามลำดับ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบทดลองเบื้องต้น (Pre-Experimental Research) ดำเนินการตามแบบแผนการทดลองแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนและหลังการจัดกิจกรรม (One Group Pretest-Posttest Design) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. ขอบเขตของการวิจัย

1.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ เด็กปฐมวัย อายุ 3-4 ปีที่กำลังศึกษาศึกษาในชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 ศูนย์สาธิตการบริหารและพัฒนาเด็กปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร จำนวน 2 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 57 คน ซึ่งเด็กปฐมวัยทั้ง 2 ห้องเรียนมีลักษณะใกล้เคียงกัน

กลุ่มตัวอย่าง คือ เด็กปฐมวัย อายุ 3-4 ปีที่กำลังศึกษาศึกษาในชั้นอนุบาลปีที่ 1/2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 ศูนย์สาธิตการบริบาลและพัฒนาเด็กปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร จำนวน 27 คน ใช้การสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

1.2 ระยะเวลาดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้ดำเนินการในช่วงเดือนมกราคม 2568 ถึงเดือนมีนาคม 2568

1.3 เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นคำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับสาระที่ควรเรียนรู้ 4 สาระ ตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 ซึ่งครอบคลุมคำศัพท์เรื่องราวเกี่ยวกับตัวเด็ก เรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลและสถานที่แวดล้อมเด็ก ธรรมชาติรอบตัว และสิ่งต่าง ๆ รอบตัว โดยคำนึงถึงคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีตัวอักษรประมาณ 3-5 ตัวอักษร และเป็นคำศัพท์ที่ควรรู้ในช่วงวัย

2. เครื่องมือในการวิจัย

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับวิธีสอนแบบโฟนิกส์ จำนวน 40 แผน ใช้ในการจัดการเรียนรู้ภาษาพาสุนัข ใช้เวลาประมาณครั้งละ 15-20 นาที ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นตอนออกเสียงโฟนิกส์ 2) ขั้นตอนออกเสียงคำศัพท์ 3) ขั้นตอนออกเสียงพร้อมท่าทาง และ 4) ขั้นตอนทบทวนจากการตรวจสอบคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน พบว่า ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญมีค่าเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 4.57-5.00 ซึ่งอยู่ในระดับเหมาะสมที่สุด

2.2 แบบทดสอบการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานของเด็กปฐมวัย ประกอบด้วย 4 ตอน ตอนละ 10 ข้อ รวมทั้งหมด 40 ข้อ ให้คะแนนแบบ 0 และ 1 รวมคะแนนเต็ม 40 คะแนน แต่ละตอนมีรายละเอียด ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบทดสอบการฟังคำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานของเด็กปฐมวัย เป็นแบบทดสอบแบบมีปฏิสัมพันธ์โดยให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่งจากสิ่งที่ฟัง ให้คะแนนแบบ 0 และ 1 จำนวน 10 ข้อ คะแนนเต็ม 10 คะแนน

ตอนที่ 2 แบบทดสอบการพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานของเด็กปฐมวัย เป็นแบบทดสอบแบบถามตอบ ให้คะแนนแบบ 0 และ 1 จำนวน 10 ข้อ คะแนนเต็ม 10 คะแนน

ตอนที่ 3 แบบทดสอบการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานของเด็กปฐมวัย เป็นแบบทดสอบแบบปากเปล่า ให้คะแนนแบบ 0 และ 1 จำนวน 10 ข้อ คะแนนเต็ม 10 คะแนน

ตอนที่ 4 แบบทดสอบการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานของเด็กปฐมวัย โดยให้เด็กเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษตามภาพที่กำหนด ให้คะแนนแบบ 0 และ 1 จำนวน 10 ข้อ คะแนนเต็ม 10 คะแนน

ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน มีค่าระหว่าง 0.67-1.00 ค่าความยากง่ายและอำนาจจำแนกรายข้อพบว่าผ่านเกณฑ์ทุกข้อ มีค่า (p) ตั้งแต่ 0.50 ถึง 0.80 และมีค่า (r) ตั้งแต่ 0.40 ถึง 1.00 ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแอลฟา ครอนบาคเท่ากับ 0.88

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับวิธีสอนแบบโฟนิกส์ ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (Pretest) ด้วยแบบทดสอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐาน

ของเด็กปฐมวัย ในช่วงกิจกรรมภาษาพาสุนัขกับเด็กปฐมวัยกลุ่มตัวอย่าง โดยทดสอบวันละ 1 ตอน ใช้เวลา 4 วัน วันละ 20-30 นาที

3.2 ผู้วิจัยดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบกิจกรรมตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับวิธีสอนแบบโฟนิกส์ ในช่วงกิจกรรมภาษาพาสุนัข ใช้ระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 20-30 นาที ประกอบด้วยคำศัพท์ 8 หมวดหมู่ หมวดหมู่ละ 10 คำ การดำเนินการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นออกเสียงโฟนิกส์ ครูออกเสียงโฟนิกส์ตามตัวอักษร A-Z หรือตัวอักษรที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ที่จะเรียนรู้ในวันนั้นเป็นตัวอย่าง จากนั้นเด็กอนุบาลจะฝึกออกเสียงโฟนิกส์ นอกจากนี้ยังใช้สื่อประกอบการสอนการออกเสียง ได้แก่ เพลงเกี่ยวกับการออกเสียงโฟนิกส์ของตัวอักษรภาษาอังกฤษแต่ละตัวที่ผู้วิจัยแต่งขึ้น และเน้นการซ้ำ-ย้ำ-ทวน

ขั้นที่ 2 ขั้นออกเสียงคำศัพท์ เด็กอนุบาลเริ่มออกเสียงคำศัพท์อย่างง่ายพร้อมสะกดคำและออกเสียงแบบโฟนิกส์ตามบัตรคำศัพท์ที่ครูกำหนดให้วันละ 1-3 คำ ตามหมวดหมู่คำศัพท์ของแต่ละสัปดาห์

ขั้นที่ 3 ขั้นออกเสียงพร้อมท่าทาง เด็กอนุบาลอ่านคำศัพท์อย่างง่ายโดยออกเสียงแบบโฟนิกส์และแสดงท่าทางโดยใช้ภาษาท่าทางตามขั้นตอนย่อย ดังนี้

1) ขั้นสาธิต ครูออกเสียงโฟนิกส์ตามการ์ดคำพร้อมท่าทางประกอบเป็นตัวอย่าง เช่น Cat = แมว ครูแสดงท่าทางเป็นแมว เป็นต้น

2) ขั้นสังเกต เปิดโอกาสให้เด็กอนุบาลแสดงท่าทางด้วยตนเองโดยครูไม่สาธิตให้ดูและเป็นเพียงผู้สังเกตเท่านั้น

3) ขั้นทดสอบ ครูพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยไม่เรียงตามลำดับ จากนั้นให้เด็กทำตามคำสั่งเพื่อฝึกการฟัง ให้เด็กพูดคำศัพท์ อ่านออกเสียงจากบัตรคำศัพท์ และเขียนคำศัพท์ตามแบบ

ขั้นที่ 4 ขั้นทบทวน เด็กและครูร่วมกันทบทวนคำศัพท์และท่าทางผ่านเกม หรือกิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะแบบต่าง ๆ โดยเน้นการออกเสียงคำศัพท์และแสดงท่าทางอย่างสนุกสนาน

3.3 เมื่อสิ้นสุดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับวิธีสอนแบบโฟนิกส์ ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบหลังกิจกรรมการเรียนรู้ (Posttest) ด้วยแบบทดสอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานของเด็กปฐมวัย ในช่วงกิจกรรมภาษาพาสุนัขกับเด็กปฐมวัยกลุ่มตัวอย่าง โดยทดสอบวันละ 1 ตอนใช้เวลา 4 วัน วันละ 20-30 นาที

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 เปรียบเทียบการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานโดยภาพรวมของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับวิธีสอนแบบโฟนิกส์ โดยใช้การทดสอบที่สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เป็นอิสระจากกัน (t-test for Dependent Samples)

4.2 เปรียบเทียบการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานรายด้านของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับวิธีสอนแบบโฟนิกส์ โดยใช้การทดสอบที่สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เป็นอิสระจากกัน (t-test for Dependent Samples) และการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย

ผลการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานโดยภาพรวมของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับวิธีสอนแบบโฟนิกส์ ซึ่งแสดงข้อมูลได้ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานโดยภาพรวมของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับวิธีสอนแบบโฟนิกส์ (คะแนนเต็ม 40 คะแนน)

ช่วงเวลา	จำนวนเด็กทั้งหมด	คะแนนเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	t	p
ก่อนการทดลอง	27	14.63	2.87	26.48*	.00
หลังการทดลอง	27	27.85	4.44		

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 1 พบว่า การรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานโดยภาพรวมของเด็กปฐมวัยก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับวิธีสอนแบบโฟนิกส์ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 14.63 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.87 และหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 27.85 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 4.44 โดยจะเห็นว่าการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานของเด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรมสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลการเปรียบเทียบการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานรายด้านทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับวิธีสอนแบบโฟนิกส์ ซึ่งแสดงข้อมูลได้ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานรายด้านทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับวิธีสอนแบบโฟนิกส์ (คะแนนเต็มด้านละ 10 คะแนน)

ด้าน	ช่วงเวลา	จำนวนเด็กทั้งหมด	คะแนนเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	t	p
การฟัง	ก่อนการทดลอง	27	4.52	2.64	8.91*	.00
	หลังการทดลอง	27	9.04	1.34		
การพูด	ก่อนการทดลอง	27	4.52	2.75	8.53*	.00
	หลังการทดลอง	27	8.82	1.59		
การอ่าน	ก่อนการทดลอง	27	2.15	1.13	9.85*	.00
	หลังการทดลอง	27	6.70	1.10		
การเขียน	ก่อนการทดลอง	27	0.70	1.03	3.55*	.02
	หลังการทดลอง	27	3.30	1.20		

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 พบว่า การรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานรายด้านทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของเด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรมสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งมีรายละเอียดในแต่ละด้าน ดังนี้

ด้านการฟัง การรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานด้านการฟังของเด็กปฐมวัย ก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับวิธีสอนแบบโฟนิกส์ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.64 และหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 9.04 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.34 โดยจะเห็นว่าการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานด้านการฟังของเด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรมสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ด้านการพูด การรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานด้านการพูดของเด็กปฐมวัย ก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับวิธีสอนแบบโฟนิกส์ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.75 และหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 8.82 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.59 โดยจะเห็นว่าการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานด้านการพูดของเด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรมสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ด้านการอ่าน การรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานด้านการอ่านของเด็กปฐมวัย ก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับวิธีสอนแบบโฟนิกส์ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.15 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.13 และหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 6.70 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.10 โดยจะเห็นว่าการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานด้านการอ่านของเด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรมสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ด้านการเขียน การรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานด้านการเขียนของเด็กปฐมวัย ก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับวิธีสอนแบบโฟนิกส์ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 0.70 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.03 และหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.30 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.20 โดยจะเห็นว่าการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานด้านการเขียนของเด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรมสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการพิจารณาคะแนนเฉลี่ยรายด้านพบว่า หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับวิธีสอนแบบโฟนิกส์ เด็กปฐมวัยมีคะแนนการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ด้านการฟัง เท่ากับ 9.04 ด้านการพูดมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 8.82 ด้านการอ่านมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 6.70 และด้านการเขียน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.30 โดยด้านการฟังมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด รองลงมาคือ ด้านการพูด การอ่าน และการเขียน ตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับวิธีสอนแบบโฟนิกส์ พบว่า หลังการจัดกิจกรรมสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องจากการนำแนวคิดแบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับวิธีสอนแบบโฟนิกส์มาบูรณาการร่วมกันและจัดกิจกรรมการเรียนรู้นั้นทำให้เด็กปฐมวัยได้เรียนรู้อย่างสนุกสนานผ่านการออกเสียงและท่าทางผ่าน 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นออกเสียงโฟนิกส์ เด็กอนุบาลออกเสียงโฟนิกส์ตามตัวอักษร A-Z หรือตัวอักษรที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ที่จะเรียนรู้ในวันนั้น โดยครูออกเสียงเป็นตัวอย่าง นอกจากนี้ยังใช้สื่อประกอบการสอนการออกเสียง ได้แก่ เพลงเกี่ยวกับการออกเสียงโฟนิกส์ของตัวอักษรภาษาอังกฤษแต่ละตัวที่ผู้วิจัยแต่งขึ้น และเน้นการซ้ำ-ย้ำ-ทวน สอดคล้องกับ Morrison (1968) ได้เสนอว่า การสอนโฟนิกส์ แบบวิเคราะห์เสียง

ต้องเริ่มจากการเตรียมความพร้อมหน่วยเสียง คือให้ผู้เรียนเห็นคำศัพท์ทั้งคำ ผู้เรียนจะสังเกตเห็นหน่วยย่อยของคำแล้วจะเรียนรู้เสียงของตัวอักษรในคำนั้น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ มินตรา บุญญานิตย์ (2565) ได้ศึกษาการใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทานเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กระดับชั้นอนุบาลปีที่ 3 พบว่า หลังการใช้บัตรคำศัพท์ประกอบการเล่านิทานเด็กอนุบาลมีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ขั้นที่ 2 ขั้นออกเสียงคำศัพท์ เด็กอนุบาลเริ่มออกเสียงคำศัพท์อย่างง่ายพร้อมสะกดคำและออกเสียงแบบโฟนิกส์ตามบัตรคำศัพท์ที่ครูกำหนดให้ ซึ่งสอดคล้องกับ ทิมภรณ์ พวงชื่น (2562) ได้พัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงและสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า หลังการใช้ชุดกิจกรรมเด็กมีทักษะการอ่านออกเสียงและการสะกดคำสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางเศรษฐกิจที่ระดับ .05

ขั้นที่ 3 ขั้นออกเสียงพร้อมท่าทาง เด็กอนุบาลอ่านคำศัพท์อย่างง่ายโดยออกเสียงแบบโฟนิกส์และแสดงท่าทางโดยใช้ภาษาท่าทางตามขั้นตอนย่อย ดังนี้

1) ขั้นสาธิต (Demonstration) ครูออกเสียงโฟนิกส์ตามการ์ดคำพร้อมท่าทางประกอบเป็นตัวอย่าง เช่น Cat = แมว ครูแสดงท่าทางเป็นแมว เป็นต้น

2) ขั้นลังเล (Hesitation) เปิดโอกาสให้เด็กอนุบาลแสดงท่าทางด้วยตนเองโดยครูไม่สาธิตให้ดู และเป็นเพียงผู้สังเกตเท่านั้น

3) ขั้นทดสอบ (Test) ครูพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยไม่เรียงตามลำดับ จากนั้นให้เด็กทำตามคำสั่งเพื่อฝึกการฟัง ให้เด็กพูดคำศัพท์ อ่านออกเสียงจากบัตรคำศัพท์ และเขียนคำศัพท์ตามแบบ

กิจกรรมย่อยในขั้นตอนที่ 3 สอดคล้องกับ ชิดชนก มโนจันทร์ (2565) ได้ศึกษาการใช้เทคนิคการตอบสนองด้วยท่าทางที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่าหลังการจัดการเรียนรู้ นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงขึ้นมากกว่าร้อยละ 80 และมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้อยู่ในระดับมากที่สุด

ขั้นที่ 4 ขั้นทบทวน เด็กและครูร่วมกันทบทวนคำศัพท์และท่าทางผ่านเกม หรือกิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะแบบต่าง ๆ โดยเน้นการออกเสียงคำศัพท์และแสดงท่าทางอย่างสนุกสนาน สอดคล้องกับ ลักขณา จิตต์เจริญ และสุรชาติพิทย์ งามนิล (2565) ได้ศึกษาผลการใช้วิธีการสอนตอบสนองโดยท่าทางร่วมกับการใช้เกมที่มีต่อความสามารถในการฟังและความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่าหลังได้รับการสอนนักเรียนมีความสามารถในการฟังและการพูดสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อเด็กได้เรียนรู้ผ่านกิจกรรมทั้ง 4 ในทุกวันเด็กจะสามารถจดจำการออกเสียง การสะกดคำ และสามารถพัฒนาไปสู่การอ่านและเขียนคำศัพท์ได้ในที่สุด สอดคล้องกับ ซีริน ชุมวรรฐายี (2557) ได้ศึกษาประสิทธิผลของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางต่อการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับหมวดคน สัตว์ สิ่งของ จำนวนนับ สถานที่ และอากัปกริยา พบว่าหลังการสอนนักเรียนมีการรับรู้ความหมายของคำศัพท์และเกิดความคงทนต่อการจดจำคำศัพท์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพบว่าหมวดคำเกี่ยวกับอากัปกริยาเกิดการพัฒนาสูงที่สุด และสอดคล้องกับ Asher (1979) ได้กล่าวว่า กระบวนการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางจะเริ่มต้นด้วยการฟังประโยคคำสั่งจนเข้าใจและพร้อมที่จะปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าว

หลังจากนั้นเมื่อผู้เรียนพร้อมที่จะพูด ผู้สอนก็จะให้ผู้เรียนพูดตามและพูดออกคำสั่งนักเรียนคนอื่น กระบวนการเรียนการสอนภาษาที่สองควรเริ่มจากการเลียนแบบการเรียนรู้ภาษาแม่ที่เริ่มต้นด้วยการฟังซ้ำ ๆ จนก่อรูปในสมอง เมื่อร่างกายพร้อมก็จะแสดงออกมาด้วยการพูด

2. ผลการเปรียบเทียบการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานรายด้านทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับวิธีสอนแบบโฟนิกส์พบว่า การรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานรายด้านทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของเด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรมสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยด้านการฟังมีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านการพูด การอ่าน และการเขียน ตามลำดับ จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่าเด็กพัฒนาการทักษะการฟังและการพูดได้อย่างรวดเร็วเนื่องจากกิจกรรมมีความสนุกสนานและสอดคล้องกับพัฒนาการ เมื่อเด็กได้ฝึกมากกว่า 2 สัปดาห์ เด็กจะเริ่มอ่านได้ดีขึ้น ส่วนการเขียนนั้นเด็กสามารถเขียนเขียนคำง่าย ๆ ได้โดยเขียนตามแบบโดยดูจากบัตรคำศัพท์ อีกทั้งขณะเขียนเด็กจะพยายามออกเสียงตัวอักษรไปด้วย ซึ่งปัจจัยที่ทำให้เด็กสามารถสามารถจำจดคำศัพท์ได้คือเสียงและท่าทาง ส่วนปัจจัยที่ทำให้เด็กสามารถอ่านได้ดียิ่งขึ้นคือการฝึกออกเสียงแบบโฟนิกส์ สอดคล้องกับ Santrock (2012) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาของเด็กปฐมวัยเริ่มจากการออกเสียงการได้ยินเสียงซ้ำ ๆ นำไปสู่การจดจำและการนำไปใช้ จากนั้นเด็กจะสามารถเรียนรู้คำศัพท์ที่ยากขึ้นได้ตามลำดับ นอกจากนี้ทักษะ การอ่านและการเขียนจะพัฒนาและเกิดขึ้นจากประสบการณ์ในการเรียนระดับอนุบาล และจะเรียนรู้ได้ดีผ่านกิจกรรม ที่เด็กชอบและมีความสุขนำไปสู่การเรียนรู้หนังสือเบื้องต้น (Early Literacy) นอกจากนี้เด็กจะเรียนรู้ภาษาได้ดีผ่านสื่อและการจัดบรรยากาศที่น่าสนใจอีกด้วย นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ ชิดชนกมโนจันทร์ (2565) การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการฟังและการพูดออกเสียง มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ที่สนุกสนานในการเรียน ผลการวิจัยพบว่า การจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ค่าดัชนีประสิทธิผลการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเท่ากับ 0.7551 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนรู้เพิ่มขึ้นหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 75.51 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางอยู่ในระดับมากที่สุด

สรุปผลการวิจัย

1. การรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานของเด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรมสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. การรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานรายด้านของเด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรมสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยด้านการฟังมีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านการพูด การอ่าน และการเขียน ตามลำดับ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้

1.1 ครูควรผ่านการฝึกอบรมการออกเสียงแบบโฟนิกส์ให้ถูกต้องและคล่องแคล่วก่อนจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เด็กปฐมวัย ซึ่งผู้บริหารอาจจะจัดอบรมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการออกเสียงแบบโฟนิกส์และการตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับครูอนุบาล และมีการฝึกปฏิบัติจนชำนาญ

1.2 การใช้เพลงเกี่ยวกับเสียงโฟนิกส์ของตัวอักษรต่าง ๆ ช่วยให้เด็กจดจำและสามารถออกเสียงได้ดีขึ้น ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้แต่งเพลงขึ้นเองโดยใช้ทำนองเพลงที่เด็กคุ้นเคย นอกจากจะทำให้การจดจำเสียงได้ดีขึ้นแล้วเด็กยังสนุกกับการเรียนรู้อีกด้วย

1.3 การตอบสนองด้วยท่าทางในการจัดการเรียนรู้ควรเปิดโอกาสให้เด็กได้ร่วมกันออกแบบท่าทาง

1.4 การเลือกคำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานควรพิจารณาเลือกคำศัพท์ที่มีตัวอักษรประมาณ 3-5 ตัวอักษร เนื่องจากพัฒนาการในช่วงวัยอนุบาล 1 เด็กสามารถจดจำคำศัพท์ที่มีตัวอักษรภาษาอังกฤษไม่เกิน 5 ตัวอักษร และควรเป็นคำศัพท์ที่มีความหมายต่อตัวเด็กหรือคำศัพท์ที่เด็กสนใจอีกทั้งเป็นคำศัพท์ที่แสดงท่าทางได้

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการพัฒนาชุดสื่อการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัยแบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับวิธีสอนแบบโฟนิกส์

2.2 ควรศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับวิธีสอนแบบโฟนิกส์ที่มีผลต่อเด็กปฐมวัยในด้านอื่นนอกเหนือจากการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเบื้องต้น เช่น เจตคติในการเรียนภาษาต่างประเทศ ความคงทนในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ คำศัพท์รูปแบบอื่นที่ไม่ใช่คำกริยา เป็นต้น

2.3 ควรศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับวิธีสอนแบบโฟนิกส์ที่มีผลต่อเด็กปฐมวัยในด้านการเขียน โดยใช้ระยะเวลาที่มากขึ้น เนื่องจากพัฒนาการด้านการเขียนจำเป็นต้องมีความพร้อมทั้งด้านร่างกายและสติปัญญา และต้องได้รับการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง

2.4 ควรศึกษาผลระยะยาว เพื่อศึกษาการคงอยู่ของการจำคำศัพท์เมื่อเวลาผ่านไประยะเวลาหนึ่ง และควรศึกษาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). *หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560*. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

ชิดชนก มโนขันธุ์. (2565). *การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม]. สืบค้นจาก <https://fulltext.rmu.ac.th/fulltext/2565/M130660/Manokhan%20Chidchanok.pdf>

ชีรีน ชุมวรรฐายี. (2557). *ประสิทธิผลของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางต่อการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิตไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

- พิมพ์ภรณ์ พวงชื่น. (2562). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมทักษะการอ่านออกเสียงและสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- มินตา บุญญานิตย์. (2565). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้บัตรคำประกอบการเล่านิทาน สำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ลักษณ์ จิตต์เจริญ และสุธาทิพย์ งามนิล. (2565). ผลการใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับการใช้เกมที่มีต่อความสามารถในการฟังและความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. ใน รายงานการประชุมสัมมนาวิชาการนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ เครือข่ายบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏภาคเหนือ ครั้งที่ 22 “ชีวิตใหม่ของการศึกษาในสังคมดิจิทัล” (หน้า 195-208). มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ศูนย์การศึกษาย่านมัทรี.
- สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน). (2558). แนวทางการจัดการเรียนรู้ตามหลักการพัฒนาสมอง สำหรับเด็กวัย 3-6 ปี. กรุงเทพฯ: ธนาพรินติ้ง.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2560). แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2579. กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค.
- สุภาวดี หาญเมธี. (2562). คู่มือพัฒนาทักษะสมอง EF Executive Functions สำหรับครูปฐมวัย (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: เอกพิมพ์ไท.

ภาษาอังกฤษ

- Asher, J. J. (1979). *Learning another language through action: The complete teacher's guidebook*. California: Sky Oaks Productions.
- Hughes, L. W. (1999). *The principal as leader*. (2nd ed.). New Jersey: Prentice-Hall.
- Morrison, I. E. (1968). *Teaching reading in the elementary school*. New York: The Ronald Press.
- Santrock, J. W. (2012). *Child development* (13th ed.). New York: McGraw Hill.
- Vacca, J. A, Vacca, R. T., Gove, M. K., Burkey, L. C., Lenhart, L. A., & Mckeon. C. A. (1995). *Reading and learning to read*. New York: Harper Collins College.